

Arrest

nr. 74 263 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. NOTENBAERT, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 augustus 2008 toe op Belgisch grondgebied en diende op diezelfde dag een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 juni 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest d.d. 10 december 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 10 december 2010, nr. 52 859).

1.4. Verzoeker diende op 19 mei 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 18 juli 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 19 juli 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine afkomstig uit de deelrepubliek Dagestan. In juli 2008 vluchtte u uit Dagestan nadat u een maand werd opgesloten bij de GOVD, de stedelijke politieafdeling, van Khasavyurt. Op 27 augustus 2008 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 23 juni 2010 werd door het Commissariaat-generaal besloten tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 10 december 2010 werd uw eerste asielaanvraag definitief negatief afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 19 mei 2011 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een convocatie, d.d. 4 maart 2011, en een convocatie, d.d. 16 maart 2011.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw tweede asielaanvraag blijkt dat u bij uw verklaringen blijft die u in het kader van uw eerste asielaanvraag in België aflegde en dat u ter staving van uw toen aangehaalde problemen nu een aantal nieuwe stukken voorlegt (CGVS, p. 3). Er moet echter worden opgemerkt dat de door u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorgelegde stukken de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, zoals ondermijnd in de omstandige motivatie van de beslissing die ik op 23 juni 2010 ten aanzien van u nam in het kader van uw eerste asielaanvraag, niet kunnen herstellen. De twee door u ingediende convocaties verkreeg u via de genaamde A.(...), een kennis van uw kennis S.(...). Deze quasi-identieke convocaties stellen dat u wordt opgeroepen voor een verhoor als verdachte. De convocaties verklaren niet waarvan u wordt verdacht. Ze vermelden niets over de problemen die u zou gekend hebben in uw land van herkomst of over hoe deze problemen zouden zijn ontstaan. Bovendien wist u niet bij welke politieagent en op welk adres u zich moest aanmelden naar aanleiding van deze convocaties (CGVS, p. 5 en 6), terwijl dit letterlijk in beide convocaties vermeld staat. Evenmin wist u of iemand zich ging aanmelden na een van de convocaties (CGVS, p. 5 en 6). Aangezien u met het voorleggen van deze convocaties wil aantonen dat de autoriteiten naar u op zoek zijn, is het merkwaardig dat u deze oproepingsbrieven niet aan een nader onderzoek zou hebben onderworpen of dat u zich niet verder zou hebben geïnformeerd bij Abu, die beide convocaties bij uw moeder ging afhalen (CGVS, p. 4). Bij beide convocaties is het verder opvallend dat het convocatienummer in de linkerbovenhoek niet werd ingevuld. Voorts is het vreemd dat op beide convocaties het telefoonnummer dat u zou moeten bellen indien u niet op de convocatie zou kunnen ingaan niet werd ingevuld. Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Om al deze redenen kan ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van beide convocaties. U slaagde er bijgevolg niet in de Belgische asielinstanties een authentiek en geloofwaardig document voor te leggen dat een herziening van de beslissing die ik ten aanzien van u nam in het kader van uw eerste asielaanvraag noodzakelijk zou maken. Aangaande de psychologische problemen waar u melding van maakte (CGVS, p. 6), moet worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u psychologische problemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat uw geringe kennis over de nieuwe stukken die u ter staving van uw tweede asielaanvraag voorlegde hieraan te wijten zou zijn. Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige

geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Met betrekking tot de stukken stelt hij dat de motivering ter zake gebrekkig is, in die zin dat de beslissing getuigt van een zekere vooringenomenheid nopens de echtheid en voorbijgaat aan de essentie van de bijgebrachte stukken. Verzoeker herhaalt zijn asielmotieven en benadrukt dat hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag stukken voorlegt, namelijk twee convocaties, die de ingeroepen feitelijkheden ondersteunen. De argumenten van het Commissariaat-generaal die de echtheid van deze stukken betwisten zijn echter volgens verzoeker niet afdoende. De loutere vaststelling dat valse documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn tegen betaling is namelijk geen bewijs dat de stukken ook valse stukken zijn. Deze praktijk bevestigt volgens verzoeker net de wetteloosheid, ook binnen het kader van de autoriteiten. Daarnaast wist verzoeker niet precies bij welke politieagent en op welk adres hij zich moest aanmelden. Dit is echter niet verwonderlijk te noemen, aangezien verzoeker in België verblijft, waardoor er voor hem geen noodzaak, noch de mogelijkheid bestaat om zich aan te melden, zodat verzoeker hier minder belang aan hecht. Ten slotte stelt verzoeker in verband met de convocatie dat het feit dat het convocatienummer en telefoonnummer niet vermeld werden te wijten is aan de politiediensten en niet aan verzoeker. Het invullen van bestuurlijke documenten gebeurt namelijk niet met eenzelfde rigiditeit of stiptheid, waarbij verzoeker verwijst naar de corruptie bij ambtenaren.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat de beoordeling van het Commissariaat-generaal met betrekking tot het reëel risico op ernstige schade ingevolge het willekeurig geweld in Dagestan onjuist en niet-consequent is. In het administratief dossier wordt er namelijk uitdrukkelijk bevestigd dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen, dat dit aantal zelfs in stijgende lijn is en dat door de rebellen minder rekening wordt gehouden met eventuele burgerslachtoffers. Verzoeker citeert een passage uit de Subject Related Briefing. Hieruit leidt verzoeker af dat iedere burger het slachtoffer kan worden van een willekeurige aanslag. Verzoeker legt uit dat het Commissariaat-generaal wel over een zekere appreciatiemarge beschikt, maar dat het gebonden is door de analyse van de feitelijke situatie, waarbij onmiskenbaar wel burgerslachtoffers vallen en ook gebonden is door de definitie van de subsidiaire bescherming, welke bescherming verleent van zodra een reëel risico voorligt op het lijden van ernstige schade. Aangezien er regelmatig burgerslachtoffers vallen, is er uiteraard ook voor verzoeker een reëel risico dat hij het slachtoffer zou worden van deze aanslagen. Verzoeker beklemtoont dat het geweld in Dagestan nog steeds in stijgende lijn is en dat het dreigt verder te escaleren. Verzoeker citeert hierbij passages uit een studie, genaamd 'Risk of mass civilian deaths in

Russia jumps' en een verslag van ECRE, genaamd 'Guidelines on the treatment of Chechen IDP's, asylumseeks en vluchtelingen in Europe'.

2.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (*cf.* RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat de door verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag voorgelegde stukken de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas niet kunnen herstellen. De quasi-identieke convocaties, waarbij verzoeker wordt opgeroepen voor een verhoor als verdachte vermelden niet waarom hij wordt verdacht. De commissaris-generaal stelt vast dat ze niets vermelden over de problemen die hij gekend zou hebben of hoe deze problemen zouden zijn ontstaan. Daarnaast was verzoekers kennis over deze convocaties gering en is het opvallend dat het convocatienummer en het telefoonnummer dat verzoeker zou moeten bellen indien hij niet op de convocatie zou kunnen ingaan, niet werden ingevuld. Daarnaast blijkt, zo vervolgt de bestreden beslissing, uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Aangaande de psychologische problematiek van verzoeker stelt het Commissariaat-generaal vast dat hij hierover geen bewijs of medisch attest kon voorleggen. Bijgevolg maakt hij niet aannemelijk dat zijn geringe kennis over de nieuwe stukken hieraan te wijten zou zijn. Wat betreft de situatie van etnische Tsjetsjenen in Dagestan, leidt het Commissariaat-generaal uit de informatie die bij het administratief dossier werd gevoegd af dat de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet) betreft, komt de commissaris-generaal na grondige analyse van de beschikbare informatie tot besluit dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

2.4. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker als nieuw element in het kader van zijn huidige, tweede asielaanvraag twee convocaties voorlegt (stuk 12, Documenten, Convocatie 04/03/2011; stuk 12, Documenten, Convocatie 16/03/2011). Vooreerst merkt de Raad op dat documenten slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. In het arrest nr. 52 859 van 10 december 2010 van de Raad werd namelijk al beslist dat er *"geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker"*. Daarbij komt dat de Raad aan de voorgelegde stukken bewijswaarde kan ontfangen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). De Raad stelt vast dat de convocaties niets vermelden over de problemen die hij gekend zou hebben in zijn land van herkomst, geen convocatienummer hebben, terwijl daar wel een voorziene ruimte voor is, en evenmin een telefoonnummer bevat dat men zou moeten bellen indien verzoeker niet op de convocatie zou kunnen ingaan, terwijl daar ook een ruimte voor voorzien is. Meer zelfs, bij het beter bekijken van de convocaties, vermoedt de Raad dat het telefoonnummer achteraf weggevaagd is met behulp van een

inktwisser of een ander hulpmiddel. Verzoekers ongestaafde bewering dat dit te wijten is aan de politiediensten, aangezien het invullen van bestuurlijke documenten volgens hem niet gebeurt met eenzelfde stiptheid en daarbij verwijst naar de corrupte ambtenarij, volstaat niet om deze manifeste anomalieën te verklaren. Deze vaststellingen versterken het vermoeden dat deze convocaties geen authentieke documenten zijn. Ten derde stelt de Raad vast dat verzoeker over een geringe kennis beschikt wat de inhoud betreft van de convocaties. Blijkens het gehoorverslag weet hij niet in welke zaak hij wordt opgeroepen en weet hij niet op welk adres hij zich moest aanbieden, hoewel dit op de convocatie staat (AD 2de AA, stuk 4, gehoorverslag CGVS 07/07/2011, p. 5-6). Verzoeker tracht zijn onwetendheid te vergoelijken door te stellen dat hij in België verblijft, waardoor er voor hem geen noodzaak, noch de mogelijkheid bestaat om zich aan te melden, met als gevolg dat hij hier minder belang aan heeft gehecht. Het verwondert de Raad dat verzoeker deze convocaties niet nader heeft bestudeerd, aangezien van hem kan verwacht worden dat hij een ruime interesse toont in zijn situatie en alles doet om meer te weten te komen over de feiten die de grondslag vormen van zijn relaas. Ook kent verzoeker het belang van deze documenten tegenover de Belgische asielinstanties. Zijn nalatigheid relativeert verzoekers vrees voor vervolging op ernstige wijze. Ten slotte merkt de Raad op dat verzoeker de informatie van het Commissariaat-generaal, waarin gesteld wordt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren, geenszins weerlegt, maar enkel stelt dat dit geen bewijs is dat de stukken van verzoeker ook valse stukken zijn (stuk 13, Landeninformatie, 'Valse documenten'). Deze informatie relativeert verder de bewijswaarde van de convocaties. Uit wat voorafgaat, besluit de Raad dat de voorgelegde convocaties geenszins een bewijselement vormen dat een ander licht werpt op het met gezag van gewijsde beklede besluit dat het relaas van verzoeker ongelooftwaardig is.

2.6. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Zoals verzoeker terecht opmerkt, beschikt de commissaris-generaal over een zekere appreciatiemarge bij de beoordeling van de actuele situatie in het land van herkomst in het licht van de bepaling van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, zolang de feiten niet worden miskend. Aan het administratief dossier werd door de commissaris-generaal objectieve informatie toegevoegd over Dagestan waarin wordt benadrukt dat de burgers die slachtoffer worden bij aanvallen om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. Het aantal burgerslachtoffers is echter beperkt en de globale veiligheidssituatie in Dagestan is niet van die aard dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld (stuk 13, Landeninformatie, SRB Dagestan, 31 januari 2011). Op grond van deze overwegingen gaat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins onredelijk te werk door op grond van het geheel van de informatie te besluiten dat er actueel in Dagestan geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker is het oneens met de analyse van de commissaris-generaal, maar uit zijn betoog dat verzoeker mogelijkslachtoffer zou worden van aanslagen, kan niet worden besloten dat er actueel een gewapend conflict aan de gang is in Dagestan waarbij er voor burgers een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker maakt in elk geval niet aannemelijk dat de beoordeling van de commissaris-generaal gebrekkig is. Uit de twee rapporten die verzoeker op selectieve wijze citeert, waarbij enerzijds gewag wordt gemaakt van een mogelijke escalatie van het geweld in de noordelijke Kaukasus en waarbij anderzijds wordt gemeld dat de veiligheidssituatie er niet toe aanzet om de vrijwillige terugkeer van ontheemden en vluchtelingen naar Tsjetsjenië aan te moedigen, kan niet worden afgeleid dat er actueel in Dagestan een situatie van willekeurig geweld zou bestaan. In elk geval zijn deze rapporten niet bij machte de objectieve, zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie te weerleggen die aan het administratief dossier is gevoegd, waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd.

2.8. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN